

stols Kundskab, og desto mangelfuldere maatte faaledes den Prøvelse blive, som Lovforslaget dog selv anseer for nødvendig.

Det er saaledes klart at Bestemmelsen i Lovudkastets § 57 under ingen Omstændighed vilde kunne blive staaende, medens det paa den anden Side rigtignok lige saa lidet vilde være muligt at bestemme, at Høiesteret skulde tage Hensyn til de nugældende Regler for Beviset, naar der fastfattes andre Regler for Sagernes Behandling i 1ste Instants.

Efter alt Anførte har Udvalget forenet sig i den Ansøelse, at der ikke for Søs og Handelsrettens Vedkommende er Anledning til at forlade Lovens almindelige Bevislære, der ogsaa i og for sig turde høre til de Partier af vor Lovgivning, der ved Videnskab og Retsbrug have erholdt den sundeste og bedste Udvikling. Det vi derfor foreslaae, at Paragrapherne 44 og 57 udgaae, have vi troet, at det turde være rigtigt, at den første afløstes af en ny Bestemmelse, der vel fastsatte, at Lovens almindelige Regler for Bevis bli ve at følge ved Søs og Handelsretten, men derhos i al Korthed udtalte, at det dermed ingenlunde er Meningen, at Parterne eller Dommerne skulle være indskrænkede til de faa i Loven særligt omhandlede Bevismidler. En saadan Udtalelse vil formeentlig finde sin fuldgyldige Berettigelse deri, at den maa ansees for stemmende med hvad der hos os alt er gjældende Lands Lov og Ret, men kan tillige have sin Nytte, forsaavidt en udtrykkelig Vedkjendelse i den skrevne Lov af hvad der væsentligen har udviklet sig gennem Retsvidensskaben og Retspraxis, vil give dette en forøget Styrke og Virksomhed, der da ikke blot vil komme til Anvendelse i Søs og Handelsfager, der behandles for Søs og Handelsretten i Kjøben-

havn, men ligeligen i alle civile Sager og for alle civile Domstole. Navnlig er det ikke usandsynligt, at en saadan Bekræftelse af en udviklet Retsbrug kan fjerne Betæneligheder, der i Tilfælde, hvor Saadant ikke var uundgaeligt, kan have ledet Dommere til at tye til den altd mislige Nødhjælp, at gjøre Udfaldet af Retsretter afhængige af Parternes Gd. Udvalget haaber endelig, at man ved at erstatte den bestridte Bestemmelse i Lovudkastet med en anden Bestemmelse, der i altfaa gaaer i samme Retning, vil kunne forene modstaaende Ansøelser om denne Sag, uden at opgive de Begrænsninger, der formeentlig ikke kunne bortkastes uden Fare for Rets sikkerheden og Afbræk for Retshaandhævelsens rolige og harmoniske Udvikling.

Foruden den Forandring i Udkastets §§ 44 og 57, der saaledes formeentlig er nødvendig, har Udvalget ikke troet at burde foreslaae Endringer i et Lovudkast, som er udarbejdet med Indsigt og Omhu og alt har været Gjenstand for omfattende Forhandlinger, men skal anbefale Landsthinget at vedtage samme, som det foreligger, kun at

§ 44 udgaaer og istedetfor samme sættes:

„Om Bevis er tilveiebragt eller ikke, afgjøres efter de almindelige hidtil gjældende Regler, saaledes at fuldt Bevis kan tilveiebringes ikke blot ved de i Loven særlig omhandlede Bevismidler, men ogsaa ved andre Omstændigheder, der ved deres Forening og Samvirkning fremkalde en ligesaa fuld og stærk Overbevisning, navnlig ogsaa ved et enkelt lovfast Vidne i Forbindelse med andre Dpløsninger, hvorom Visshed er tilstede.“

og at § 57 udgaaer.

Boesen.

Brock,

Formand og Dødsfører.

Balthazar Christensen.

Orla Lehmann.

Wessely.